

Arion i el dofí

Arion, cèlebre poeta i rei de la lira, fill de l'illa de Lesbos, va viure molt de temps a Corint, a la cort del rei Periandre i per tal de veure món va decidir fer un viatge a Itàlia, concretament a Sicília.

Passat el temps va aconseguir reunir grans riqueses però enyorava de la tranquil·la vida a la cort i va determinar tornar a Corint.

Durant el viatge de tornada els mariners van acordar empescar-se la manera d'apoderar-se dels seus tresors i van decidir matar-lo perquè no els pogués denunciar mai.

Arion, que era llest de mena, entreveu la trama i com que es veu el final a prop els diu que està d'acord amb que es quedin la seva fortuna, que els la cedirà molt gustós però demana que no acabin amb la seva vida.

Els mariners, sords als precs del poeta, el van deixar escollir de quina manera volia morir; podia triar entre matar-se amb les seves pròpies mans, i així podria ser enterrat a terra ferma, o llençar-se immediatament al mar.

Veient-se Arion en tan estret compromís, els va demanar l'últim favor que els assassins honrats concedeixen als condemnats a mort. Va demanar si li permetien que es posés el seu millor vestit i entonar abans de morir una cançó de comiat a sobre la coberta de la nau i els va donar paraula que en acabar es llençaria per la borda de cap a l'aigua.

Els corintis, que se sentien honrats, van acceptar-ho perquè també els feia gràcia gaudir d'una estona de bona música escoltant el poeta més famós del seu temps.

Aleshores l'astut Arion meravellosament guarnit i dempeus a la coberta i amb la cítara a la mà, va cantar una composició melodiosa i en acabar-la es va llançar de cap al mar.

Els mariners van continuar el viatge cap a Corint i ja celebraven amb avarícia que eren rics de veritat.

Vet aquí que el pobre Arion es mantenia nedant com podia i diuen

que un estol de dofins, que són mundialment coneguts per la seva bona oïda, van nedar fins al vaixell per escoltar les dolces melodies de la cançó de comiat d'Arion i en veure'l nedant amb molts esforços per mantenir la vida, un d'ells va capbussar-se per sota el poeta i el va pujar a coll-i-be i ràpidament el va conduir a terra ferma.

Quan Arion arribà a Corint, encara vestit amb la preciosa túnica morada, va explicar a Periandre el que li havia passat.

El rei no es podia creure el que sentia; no es podia imaginar mai que uns mariners corintis poguessin fer una malifeta així i va decidir que amagaria Arion per veure quina excusa donaven en veure que Arion no era a bord amb ells.

Quan els dolents van arribar a la ciutat de les panses, els va fer comparèixer davant d'ell i els va preguntar si podien donar-li alguna notícia d'Arion i li van respondre que es trobava perfectament a Itàlia i que anava acumulant riqueses amb el seu art.

Mentre estaven explicant aquest sopar de duro va comparèixer davant d'ells Arion, amb els mateix vestit que duia quan s'havia llençat al mar i els pirates, esmaperduts, bocabadats i palplantats, no els va quedar cap més remei que acceptar que havien mentit i el rei els va fer tancar a la presó més fosca de totes les presons del món conegut.

I el que és més important, com que no havien tingut temps de gastar-se ni un dels dracmes que havien robat al poeta, van tornar tot el botí sencer al seu amo i Arion va recuperar així la seva fortuna i va seguir amb el seu art per tota la costa mediterrània fins que es va fer vellet, vellet, vellet,.....

